

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ. Δ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ : Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

Ούτε τὸ θέμα εἶναι πρωτότυπο : ἡ ὑπηρετρία πού χάρις στὴν ἐξυπνάδα, τὴν ὁμορφιά καὶ τὴ χάρη της, καταχτᾷ τὸν κύριό της, εἶναι γνώριμος τύπος τῆς ἑλληνικῆς κωμωδίας (πειρασμός κλπ.) καὶ ἀπὸ τὸ ἐλαφρότερο εὐρωπαϊκὸ θέατρο τὴν ὀπερέττα καὶ τὰ μυθιστορήματα μεγάλης κυκλοφορίας τῆς περασμένης εἰκοσαετίας, οὔτε εἶναι πιασμένο ἀπὸ καμμιάν ἀνιδωτὴ πλευρά.

Μ' ὄλο πού ἡ Τούλα ἢ καμαριέρα τοῦ Σατανᾶ δὲν εἶναι μιὰ ἀπλή, ἀγράμματὴ ὑπηρετρία, ἀλλὰ ἓνα μικροαστικὸ κορίτσι κάπως μορφωμένο ποῦχει περάσει λίγο πολὺ ἀπ' ὅλα τὰ γυναικεῖα ἐπαγγέλματα τοῦ καιροῦ μας (δαχτυλογράφος, πωλήτρια, μανικιουρίστρα, σχεδιάστρια κλπ.) χωρὶς νὰ ριζώσει πουθενά γιατί ἡ ἀξιπρέπεία της δὲν τῆς ἐπέτρεπε τοὺς συμβιβασμοὺς πού ἀπαιτούσαν ἀπ' αὐτὴν οἱ προϊστάμενοί της γιὰ νὰ μείνει στὴ θέση της, καὶ καταλήγει καμαριέρα σ' ἓνα μεγαλοαστικὸ σπίτι ὅπου θὰ κατακτήσει τὸν ἄρρεβωνιαστικὸ τῆς κόρης τοῦ σπιτιοῦ, θὰ ξεστρελλάνει τὸ γέρο πατέρα της, θὰ γοητέψει τὴν κοкетταρία τῆς παραμελημένης μητέρας της καὶ θὰ βοηθήσει κι' αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν κόρη νὰ παντρευτεῖ αὐτὸν πού ἀγαπάει, δὲ διαφέρει στίς βασικὰς γραμμὰς της καὶ στὰ μέσα πού μεταχειρίζεται γιὰ νὰ πετύχει τοὺς σκοποὺς της, ἀπὸ τὰ παλαιότερα πρότυπά της.

Ένας άλλος συγγραφέας θὰ μπορούσε πέρωντας αὐτὸ τὸ χιλιοειπωμένο παιχνιδάκι νὰ τὸ συγχρονίσει, γιατί ὁ συγχρονισμὸς τοῦ κ. Συναδινοῦ συνίσταται μόνον σὲ κάτι ἐπιφανειακὲς λεπτομέρειες κι' ὡς μὴ γελοιοῦμαστε ἢ Τούλα του κι' οἱ ἄλλοι μονοκόματοι τύποι —ἀπλάνιστα μονοκόματοι κι' ὄχι ὀλοκληρωμένοι τύποι κωμωδίας ζοῦν θεατρικὰ στὴν ἴδιαν ἐποχὴ τοῦ Πειρασμοῦ, τῆς ἀπροστάτευτης Ἀννίκας τῆς Ἀν. Λούις καὶ ἄλλων παρόμοιων.

Θὰ μπορούσε νὰ τοῦ δώσει ζωντάνια καὶ δροσιά.

Τὸ μόνο πού πέτυχε ὁ κ. Συναδινὸς στὶς τρεῖς πράξεις του, πού μπορούσε κάλλιστα νὰ συμπτυχθοῦν σὲ μία, μὲ μεγάλο κέρδος καὶ

τοῦ συγγραφέα τῆς Κοσμικῆς Κίνησης, καὶ ἀκόμη καὶ τῶν λιγώτερο ἀπαιτητικῶν θεατῶν, εἶναι ὅτι δὲν ἔπεσε σὲ καμμιά χυδαιότητα καὶ ὅτι τὰ πρόσωπά του φλυαροῦν πάνω στὴ σκηνὴ ἀνέμελα καὶ ἀνώδυνα ἔξυπνα.

Τὸ ἔργο στάθηκε χάρις στὴν κ. Μανωλίδου κυρίως, γιατί ὁ κ. Παπᾶς, ἀσφαλῶς εἶχε βάλει τὰ καθημερινά του σὰν μερικὲς οἰκοδέσποινες πού νομίζουν ὅτι δὲν ξεπέφτουν ἢ ἴδιες ἂν ὑποδεχτοῦν τοὺς ἐπισκέπτες πού νομίζουν κατώτερούς τους, ἀφρόντιστες. Ἡ Κ. Μανωλίδη ὅμως ἔδωσε ὅλη τῆς τὴν χάρη καὶ τὴν μαστοριά καὶ σχεδὸν ζωντάνεψε τὴν Τούλα.

Ἡ κ. Χατζηαργύρη ἔδωσε μιὰν ἀπολαυστικὴ νότα στὸν πραγματικὰ πετυχημένο τύπο τῆς φλύαρης κουτσομπόλας.

Ἀλλὰ τί νὰ κάνει ὁ καυμένος ὁ κ. Φωτόπουλος στὸν καταδικασμένο ρόλον τοῦ ἀμαξᾶ; Ὁ κ. Ἡλιόπουλος (πεθερὸς) κι' ἡ κ. Ραυτοπούλου (πεθερὰ) μὲ διαφορετικὰ μέσα ἔκφρασης ὁ καθένας τους καὶ ἡ Δίς Κύρου (κόρη) ἔκαναν ὅτι μπορούσαν.